

**Jdoucí, 2026**

**Jdoucí dívky. Chůze má samozřejmě svůj existenciální rozměr - význam. Je manifestací naší vázanosti na časoprostor. Egypt - Giacometti - Nepraš - říkával sochař Karel N. Provazochodci Otakara Slavíka. Symbol cesty, romantičtí poutníci, On the Road Beatníci, Odyssea, roadmovies jsou celý žánr... Dívka je, feministky prominou tuto naivizující a klišoidní idealizaci, v protikladech vitality a křehkosti obrazem života jako takového. Jeden takový cyklus jsem dělal už před lety - tehdy šlo o jakési módní typy dívek, kamarád říkával: konzumní dívky. Podobně je tomu nyní.**

**Tělo je dle známých teorií bitevní pole society. Všechné nánosy, které každý z nás pojímá, se prozrazují na našem původně dětsky čistém těle o zářící pleti a nevinném pohledu. Jako teenager už je každý z nás značně převálcován tím či oním, že se nutně promění a prolne se se svým panem Hydem, Munchův stín na obraze Puberty si lze obléci jako temný emo šat. A dnešní mladí Inou k různým kmenům, subkulturám, a porůznu šlechtí nové kultivary, až člověk občas jen nevěřícně civí, nad způsoby, jakými sami sebe pojímají, leč je to v pořádku, je to přirozené hledání identity. Filozofie individualismu je ve své zploštělé,**

schematické verzi natolik všudypřítomná a stádní, že se ve výsledku můžeme jevit jen jako masa lobotomů hrdě manifestujících vlastní prázdnotu, bezradnost, neboť jsme instrumentálně, kapitalistickými mechanismy, udržováni v sebevědomé nemohoucnosti a osamocení a člověka toto celé plácání se v louži ponouká ke skepsi. Ukazujeme pak všichni, kolik jsme odevzdali ze své duše té které nadnárodní korporaci, ve výsledku všichni ovšem spolehliví konzumenti, nic víc. A kdekterá veřejným míněním oceňovaná troska - zpitár - je větším hrdinou autentické existence, než leckterý za vzor nám předkládaný úspěšný člověk, o zápis do dějin usilující miliardář, který ovšem své bohatství nutně musel bezohledně a krvežíznivě vysát z druhých, z nás, protože jinak to udělat nelze, zatímco ona troska ve své neuchopené přecitlivělosti raději zmořila a zruinovala sebe a nás třeba byla schopná alespoň občas respektovat. To jsou však už důsledky, obrazy příznačné pro fáze života, kdy už je mnohé takříkajíc rozhodnuto, nálepky jsou viditelně umístěné a zanesené v evidenci. Já se však pokouším malovat ten čas, kdy ještě jde o zrod a kvas. Nezatíženou smyslovou a expresivní formou postihnout čelisti krutého světa drtící své oběti a současně i bezuzdné a vlastně radostné permutační bujení a přírodní kolotání. A maluji to

**nejspíš podobně nesamozřejmě, neuspořádaně,  
jak neuspořádaný je i tento zápisek.**